

Arrest

nr. 148 626 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 7 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 21 maart 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.02.2011 werd ingediend door :

[...]

en kind [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tót wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven, psychische en fysische schade en schending van artikel 3 EVRM indien zou terug zou moeten naar Ossetië, doch daar betrokkene de Oekraïense nationaliteit heeft kan zij terug naar haar herkomstland om in de bevoegde Belgische ambassade te Kiev haar aanvraag art. 9.2 in te dienen. Deze elementen vormen dan ook geen buitengewone omstandigheid. Bovendien legt zij van deze beweringen geen enkel bewijs voor.

Wat de afstand tussen betrokkene en haar advocaat betreft: zij toont niet aan dat zij geen gebruik kunnen maken van de moderne communicatietechnieken (e-mail, fax, briefwisseling) om het contact in stand te houden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van aile vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoon dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Deze scholing vond trouwens volledig plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 18.12.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procédure - namelijk ongeveer vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De overige elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tót de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tót verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een

terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets zou hebben en op niemand zou kunnen terugvallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinéa 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 18.12.2000. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12.07.2000. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land “

1.3. Op 27 maart 2012 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van de beslissing van

de gemachtigde van de Minister van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wort aan Tzhovrebova Alma en zoon Mahatadze Giorgy (23.10.1998) geboren te Zcivali (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), op 21/10/1973, met de nationaliteit van de Sovjetunie, het bevel gegeven om uiterlijk op 26/04/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreven heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 18.12.2000
verantwoorden Dit wordt bevestigd door het feit dat verzoekster zelf in staat bleek een aanvraag op artikel negen bis van de vreemdelingenwet in te dienen bij wege van haar advocaat, en dat daarbij zelf een uiteenzetting. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 12.07.2000. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Na een theoretische duiding voert hij aan dat de bestreden beslissing verwijst naar een onbestaand artikel “9.2”, zodat de bestreden beslissing onaanvaardbaar, onbegrijpelijk en oncontroleerbaar is.

2.2. Zoals verzoekers in het verzoekschrift, terecht opmerken, bestaat het normdoel van de formele motiveringsverplichting er in de bestuurde in staat te stellen de beslissing te begrijpen. Hoewel verzoekers terecht opmerken dat er in de vreemdelingenwet geen artikel "9.2" bestaat, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij doelt op artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat het feit dat de verwerende partij inderdaad op weinig precieze wijze heeft gerefereerd aan artikel "9.2" in plaats van artikel "9, tweede lid", niet van aard is de motivering van de bestreden beslissing aan te tasten of deze zodanig onbegrijpelijk te maken dat verzoekers de motieven ervan niet meer zouden kunnen begrijpen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoekers op 7 februari 2011 zelf een aanvraag indienden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en in die aanvraag een uiteenzetting hielden met betrekking tot de buitengewone omstandigheden *"waarom verzoekers niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om daar de machtiging bij toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou (Russische Federatie) aan te vragen."* Verzoekers blijken aldus zelf te hebben verwezen naar en kennis te hebben van de algemene regel gesteld in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, die bepaalt: *"Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."*

Het feit dat er op weinig precieze wijze wordt verwezen naar een artikel "9.2" in plaats van artikel "9, tweede lid", van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat daarbij wordt bedoeld de door verzoekers zelf aangevoerde buitengewone omstandigheden, bovendien verwijst de bestreden beslissing in hoofdzaak nog steeds op correcte wijze naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een bepaling die niet los kan worden gelezen van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat ze de motieven van de bestreden beslissing niet hebben begrepen. Aldus is wel degelijk aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Het middel is, indien al ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT